

— (5) **היה עושה אותן**, מתקן את הבצק בתוך הדפוס; והיה מכניסם לדפוס אחר שבתנור.

וכשהוא רודן מן התנור היה נותנן לתוך דפוס אחר כדי שלא יתקלקלו, שדקים הם ואם אינו נותנם בדפוס הרי הם

נילושות אחת אחת משתים עשרה החלות [שני עשרונים לכל חלה], **ונאפות** בתנור **שתיים שתיים**, כדילפינן לה בגמרא מן הכתוב. (4)

ובדפוס — תבנית התואמת את צורת החלה

כיון דמפיקנן לה מקרא שלא ימדוד בשל שלשה לפר, אם כן ראוי הוא לאותו כלי; והוא הדין כאן, כיון דילפינן מקרא שיאפה אותם שתיים שתיים, אם כן ראויין לאותו כלי, ומתקדשין.

ובד"ה ואתי כתב עוד ליישב: אפילו למאן דאמר "תנור מקדש", לא היתה זו קדושתה האחרונה של הלחם, אלא קדושת התנור היתה מכשירן רק לסדר על גבי השולחן, והשולחן מקדשן שיהו ראויין להקרבה להקטיר עליהם את הבזיכין, והיינו משום שסידור השולחן עצמו עבודה היא, וכמבואר ביומא כד ב שזר חייב עליו מיתה, ואם כן הצרך התנור לקדש את הלחם לעבודה זו; ואם כן ניחא, כי זה דבכל המנחות אינן קדושות לחצאין, הוא משום שהקידוש הוא שתהיה המנחה ראויה לקמיצה, אבל בלחם הפנים השולחן הוא זה שמקדש שיהא ראוי לקמיצה דהיינו לסילוק בזיכין, ועל השולחן הרי כל הלחם ביחד; והתנור מקדש רק שיהא ראוי לסידור, ולזה אפשר דיכול להתקדש אף לחצאין, כיון שיהיה אחר כך קידוש אחר בבית אחת.

ומיהו העירו האחרונים, שכל דבריו הם רק לענין לחם הפנים, אבל אכתי תיקשי משתי הלחם שהתנור מקדשם כדלקמן צה ב; ואף לתירוץ ראשון לא ייתכנו דבריו בשתי הלחם, אלא אם דין הוא לעיכוב שיאפה אחת אחת בשתי הלחם, ראה בזה בהערה 3; **וראה עוד** בהערה 7.

5. **כתב בטהרת הקודש**: אם כי מלשון המשנה משמע שאף את שתי הלחם היה עושה בדפוס,

הוא שלמדנו למעט את שתי הלחם, כמבואר בגמרא; ראה חזון איש הנוכח בהערה 1, ובטהרת הקודש, ובהערה 4.

4. **בקרן אורה פירש**, שהיה מכניס לתנור שתיים שתיים, וכדילפינן לה בגמרא מ"ושמת אותם" מיעוט רבים שתיים, והיינו בשעת שימה, אבל בשעת אפייה היה כבר מכניס לתנור את כל החלות; וההכרח לזה מהמבואר לקמן צה ב, שהתנור מקדש את הלחם, והרי אין כלי שרת מקדשין אלא אם יש בהם את כל השיעור כאחת; [ראה לעיל ח א וזבחים פח א: אין מנחה מתקדשת לחצאין, אין כלי שרת מקדשין אלא מלאין].

אך במקדש דוד [סימן ג אות ג ד"ה ואתי] דחה תירוצו מדברי התוספתא במנחות פרק יא: תנור היה לה כמין כוורת מרובע, של שתי הלחם היה מחזיק אחד, ושל לחם הפנים היה מחזיק שתיים; והיינו משום דשתי הלחם נאפות אחת אחת, ולחם הפנים שתיים שתיים, ומוכח, דכל האפייה לא היתה רק שתיים ביחד; [ומזה יש ללמוד לכאורה גם, ששתי הלחם נאפות אחת אחת בדוקא, ראה הערה 3].

ותירץ הוא בד"ה עוד, על פי מה שהקשה עוד: האיך היה מודד למנחת נסכים — שהיא צריכה שלש עשרונות — בעשרון אחד, כמבואר בתחילת פרק שתי מידות; ובהכרח לפרש על פי מה שכתב רש"י זבחים פח א, שהטעם הוא משום שאינו ראוי לכלי, ואם כן זה הוא דוקא בשאר כלים שצריך להיות שם המנחה כשהיא שלמה, וכשיש שם פחות אינו ראוי לכלי, אבל